

Fragment de *Salem*

d'Isabel Martí, obra estrenada en gener de 2021

Acte 2

A casa d'Emili i Joana. Emili escriu al mòbil. Una realitat dins d'una altra, o a sobre, o al costat, potser canviant de posició al llarg de l'escena, com canvien de postura dos amants novells.

EMILI LLÀCER: *(A Twitter)* Dos homes morts i diversos ferits. Noves baixes a la guerra de l'habitatge. Fins quan permetrem que la nostra ciutat siga un camp de batalla? *(A Joana que entra)* Ja ets ací?

JOANA PONS: La reunió s'ha allargat.

EMILI LLÀCER: Tot bé?

JOANA PONS: El de sempre. De moment promeses.

EMILI LLÀCER: Les promeses no són dolentes si s'han de complir.

JOANA PONS: Espere que així siga.

EMILI LLÀCER: Confies en la Consellera?

JOANA PONS: Sí, Emili. *(Pausa)* Acaba d'arribar a la política, com qui diu. La conec, té motius per voler canviar les coses.

EMILI LLÀCER: Tens tan bon cor, Joana.

JOANA PONS: No és bon cor. És... Emili, hi ha un moment per a la confiança i moments per a... tu no confies en ningú?

Pausa incòmoda. Sentim el so d'un twitter. Emili mira el seu mòbil.

TWITTER 1: Dis-ho bé, Llàcer: un suïcida s'ha endut per davant a un pare de família que només feia la seua feina.

Somriu amb suficiència.

EMILI LLÀCER: El que faltava.

JOANA PONS: Qui és?

EMILI LLÀCER: Res important. Has cridat a la granja?

JOANA PONS: Ai, no!

EMILI LLÀCER: Joana...

JOANA PONS: Demà cridaré.

EMILI LLÀCER: Portem així una setmana.

JOANA PONS: És que no sé si...

EMILI LLÀCER: Et fas arrere?

JOANA PONS: No, no,...

EMILI LLÀCER: Si no vols anar...

JOANA PONS: Sí vull, sí vull! És només que acabe d'entrar a Conselleria i no sé si puc deixar tants dies...

EMILI LLÀCER: No són tants dies.

JOANA PONS: No, però potser ara...

EMILI LLÀCER: Fes com vulgues.

JOANA PONS: No, no, hem d'anar.

EMILI LLÀCER: Joana, si no estàs segura...

JOANA PONS: Sí, sí, perdona'm. La reunió m'ha deixat un poc... però hem d'anar. Fa temps que no anem.

EMILI LLÀCER: Fa temps.

JOANA PONS: I tu podràs deixar la redacció?

EMILI LLÀCER: Sí. M'emportaré l'ordinador per si ix una urgència. I a una mala, no estem tan lluny. Salem està a...

JOANA PONS: 93 km.

EMILI LLÀCER: Tant?

JOANA PONS: No és tant.

EMILI LLÀCER: Jo tardava menys d'una hora amb el cotxe.

JOANA PONS: Veus com sí que corres molt?

EMILI LLÀCER: No és cert!

JOANA PONS: No!

Juguen i riuen. S'imposa un bes que Emili defuig gràcies a un missatge entrant de Twitter.

TWITTERA 2: Totes les morts són lamentables.

JOANA PONS: Demà cridaré sense falta. Segur que tindran lliure la nostra cambra. Ara no és temporada alta.

EMILI LLÀCER: Clar.

TWITTER 1: La cosa no és així: el vell no pagava el lloguer i l'amo tenia dret a fer-lo fora.

JOANA PONS: En realitat tinc moltes ganes d'anar, saps? No et passa que la ciutat...

EMILI LLÀCER: Sí. (*A Twitter*) Veig que no coneixes el tema amb profunditat. Et recomane que llisques el meu reportatge d'ahir al Diari La Veu.

JOANA PONS: Pensava que ens acostumaríem de seguida.

TWITTER 1: Jo no llisc premsa catalanista.

EMILI LLÀCER: Estàs cansada, això és tot.

JOANA PONS: Tu creus?

EMILI LLÀCER: Clar! Ja no recordes el que era allò? Els hiverns, les panxades de cotxe...

JOANA PONS: Si no haguérem de vindre a la ciutat per treballar.

EMILI LLÀCER: Joana, no comences. (*A Twitter*) Aleshores pots llegir-lo en castellà al Levante. Ací et deixa l'enllaç.

JOANA PONS: És que és de veres! La ciutat és un embut que ens aboca a...

EMILI LLÀCER: Perds el temps.

TWITTER 1: No em faces riure, Llàcer. Tots sabem que a tu et paguen els pollossos de Ca la Roja.

JOANA PONS: El tràfec, el tràfic

TWITTERA 2: Si són pollossos com van a pagar periodistes, idiota? Això només ho fan els vostres polítics mafiosos.

JOANA PONS: Els diners, l'hora, el lloc. Tu no decideixes res.

TWITTER 1: Jo no sóc de ningun partit polític. Si no saps no parles, mala pècora.

JOANA PONS: Estan marcats els preus, els horaris, els indrets.

TWITTER 3: Eh, eh, que a tu ningú t'està insultant.

JOANA PONS: Ells manen de tot!

TWITTER 1: I tu qui eres, el seu xulo?

JOANA PONS: No veus que estan manant ells?

TWITTER 3: Els fatxes només sabeu que insultar!

TWITTER 1: I tu que fas, capullo?!

JOANA PONS: Emili.

EMILI LLÀCER: Sí?

TWITTER 1: Qui no vulga pols que no vaja a l'era.

JOANA PONS: Em sents?

EMILI LLÀCER: Sí, t'estic sentint.

JOANA PONS: Si algun dia salvem el món... (*Emili riu*) Si algun dia salvem el món, jo des de la política i tu des del periodisme...

EMILI LLÀCER: Fàcil, facilíssim.

JOANA PONS: Tens raó, no canviarem el món. Canviarem només esta ciutat. (*Els dos riuen*) Esta ciutat de merda! Sí! La farem a miquetes. Miquetes administratives que escamparem per tot el país com llavoretes que no han pogut germinar perquè estaven totes amuntegades en massa poca terra.

EMILI LLÀCER: Clar!

JOANA PONS: Clar! Com anaven a germinar, pobretes meues!

EMILI LLÀCER: Pobretes meues.

JOANA PONS: Escampades per la terra, al llarg i ample de tot el país.

EMILI LLÀCER: Ample? País?

JOANA PONS: Al llarg i ample de tot el país germinaran. I aleshores el cap-i-casal només serà un poble, un poble més.

EMILI LLÀCER: Un poble gran.

JOANA PONS: Un poble gran i bonic per viure.

EMILI LLÀCER: Bonic per a qui?

JOANA PONS: Què et passa?

EMILI LLÀCER: M'han retirat un article.

JOANA PONS: No t'entenc.

EMILI LLÀCER: Per a l'edició de demà.

JOANA PONS: Per què?

*Emili li passa a Joana el seu mòbil i li deixa llegir la pantalla.
NARRADOR 1 se'ls acosta per darrere i mira també la pantalla
sense que la parella ho registre.*

NARRADOR 1: (*A públic*) És un anunciant del diari.

NARRADORA 3: Diu... bo... resumint...

NARRADOR 2: (*A Emili*) Que no li caus massa bé, vaja.

JOANA PONS: Qui te l'ha fet arribar?

EMILI LLÀCER: L'editor.

JOANA PONS: Han arribat més queixes?

Li torna el mòbil.

EMILI LLÀCER: No. Però este matí ha arribat açò.

*Després d'una recerca, li'l torna a donar. NARRADORA 3
tafaneja el mòbil d'Emili i descriu la imatge que els dos estan
veient com si estigués jugant al Tabú amb els altres.*

NARRADORA 3: Pintada, d'acord?

NARRADOR 2: On?

NARRADORA 3: Crec que és la façana de la redacció.

NARRADOR 2: Ok. Què diu?

NARRADORA 3: Diu... perdoneu, ¿eh?... diu...

*Narradora 3, després de pensar, amb la punta del polze dret
creua el seu coll d'esquerra a dreta.*

NARRADOR 1: Eh, eh, eh! S'hi valen els gestos?

NARRADORA 3: Sí, no? Mentre no diga la paraula mort.
Narrador 1 celebra l'error de Narradora 3 i Narrador 2 li'l retrau.

JOANA PONS: És una gamberrada, no significa res.

Li'l torna. Des d'este moment de tant en tant li entraran twits a Emili que ell, cada vegada més nerviós tractarà de no atendre i a la vegada amagar-li a Joana.

EMILI LLÀCER: Eixa és la teua opinió?

JOANA PONS: Ets un periodista respectat.

EMILI LLÀCER: Un periodista respectat a qui li retiren un article per l'opinió ressentida d'un...

JOANA PONS: Ha d'haver algun motiu més.

EMILI LLÀCER: Quin?

JOANA PONS: Li dones massa importància.

EMILI LLÀCER: Però de què estan fets les parets d'eixa oficina teua? No te n'adones del que està passant? Hi ha catorze persones en presó!

JOANA PONS: No podran retindre'ls per molt més temps. Només és un tràmit judicial.

EMILI LLÀCER: Que estan en presó!

JOANA PONS: Quan comproven que les acusacions són falses...

EMILI LLÀCER: S'està parlant de terrorisme, Joana.

JOANA PONS: Sí, home!

EMILI LLÀCER: Tu saps el que això vol dir.

JOANA PONS: La opinió pública...

EMILI LLÀCER: La gent té por!

JOANA PONS: Por? Por a què?

EMILI LLÀCER: Al que es té por quan quan s'és pobre, Joana! Al de sempre! A que et lleven les poques coses que els teus avantpassats, més pobres que tu, han pogut ajuntar en les seues miserables vides.

JOANA PONS: I qui és més fàcil que els ho furte? El banc o quatre okupes mal organitzats?

EMILI LLÀCER: No ho entens, Joana. Açò no va del que pensem tu i jo o els pocs amics raonables amb qui parlem cada dia. Volien un fil del que estirar i l'han trobat.

JOANA PONS: Quin fil? Quin fil!

EMILI LLÀCER: Em faràs nomenar-lo?

Joana riu.

JOANA PONS: De veres?

EMILI LLÀCER: Crec que hauries de parlar amb l'inspector i dir-li-ho tot.

JOANA PONS: Què vols que li diga?

EMILI LLÀCER: Tens proves que tot és un malentés. Que no hi havia cap pla. Ell t'ho va dir.

JOANA PONS: Sí, m'ho va dir.

EMILI LLÀCER: Aleshores has de parlar amb l'inspector.

JOANA PONS: Però jo no crec que el seu testimoni...

EMILI LLÀCER: Tu pots parar açò.

JOANA PONS: Ho pensaré.

EMILI LLÀCER: Tu pots parar açò!

JOANA PONS: Ja t'he dit que ho pensaré.

EMILI LLÀCER: Què és el que has de pensar?

JOANA PONS: No tinc proves del que em va dir. Estàvem sols. És la seua paraula contra la meua.

EMILI LLÀCER: Estàveu sols?

JOANA PONS: Per un moment sí.

EMILI LLÀCER: No és això el que em vares dir.

JOANA PONS: Només va ser un moment. L'agent que estava amb nosaltres va haver de...

EMILI LLÀCER: Tranquil·la, no et preocupes.

JOANA PONS: No em preocupe. No m'he de preocupar de res.

EMILI LLÀCER: Clar que no.

JOANA PONS: Què estàs pensant?

EMILI LLÀCER: He dit que no et preocupes.

Pausa.

JOANA PONS: Ja tornem amb això?

EMILI LLÀCER: Per què vols protegir-lo?

JOANA PONS: Emili...

EMILI LLÀCER: Què vols que pense?

JOANA PONS: Tu mateix has reconegut que s'ha tornat important per al procés. He de mesurar les meues forces. No serviria de res traure tot allò per què després no vulguen creure'm. No té res a vore amb Abel.

EMILI LLÀCER: No ho sé...

JOANA PONS: Emili, fes el favor! Quan s'acabarà açò? Fa vora un any que no sé res d'ell. No puc més. Des que t'ho vaig contar sembla que tot el que passa al món siga culpa meua. Només acabe de treballar vinc a casa, faig tot el que puc perquè passem temps junts, no moc un dit sense demanar la teua opinió. I no has deixat de mirar-me així des d'aquell dia.

EMILI LLÀCER: Així com?

JOANA PONS: Així!

EMILI LLÀCER: Digueres que no havies estat a soles amb ell i ara dius...

JOANA PONS: No tornaré a demanar-te perdó.

EMILI LLÀCER: Jo només dic...

JOANA PONS: Podria no haver-t'ho dit, saps? Ho he pensat moltes vegades. Si tu m'hagueres preguntat, si hagueres estat estrany, aleshores no m'haguera quedat més remei. Però no sospitaves res! I tot i això, jo vaig creure que era el meu deure...

EMILI LLÀCER: Esta sí que és bona. Ara t'he de perdonar perquè la mala consciència no et deixava dormir per les nits.

JOANA PONS: Veus com no m'has perdonat!

EMILI LLÀCER: No volia dir això...

JOANA PONS: És que no veus que no puc seguir devent-te la vida? (*Amb l'últim twit*)
Què collons està passant?

Joana li lleva em mòbil a Emili i llig.

JOANA PONS: Però què és tot açò?

EMILI LLÀCER: Ara ja ho saps.

JOANA PONS: No és la primera volta?

EMILI LLÀCER: No.

JOANA PONS: I què pretenies?

EMILI LLÀCER: Pensava que no seria important.

JOANA PONS: Emili, són amenaces de mort!

EMILI LLÀCER: La pintada de la diana a la redacció no t'ha semblat tan important.

JOANA PONS: Jo pensava que només... Per això t'han retirat l'article?

EMILI LLÀCER: El teu amic, pel que sembla, té seguidors molt convinents.

JOANA PONS: Però què és el que has fet tu?

EMILI LLÀCER: Escriure. Dur-li la contra. Tractar d'apagar eixe foc que el teu amic alimenta.

JOANA PONS: No li digues més el meu amic. Abel no és amic meu.

EMILI LLÀCER: La Noguera volia fer una caça de bruixes contra el moviment anti-especulació i el suïcidi d'aquell pobre home va acabar dissortadament amb la mort d'un policia. Fem dos i dos? En eixe impàs, allà estava Abel Guillem per donar noms de la conspiració anti-sistema que estava duent-se a terme per part del lobby okupa, tot ben organitzat: infraestructura, simpatitzants, historial delictiu, periodistes implicats en netejar la seua imatge i fins i tot gent de l'entorn de la Consellera d'Habitatge. Corrupció, prevaricació, tràfic d'influències, falsedat documental,... el que vulguen. El que Abel vulga.

JOANA PONS
Però quina relació podries tindre tu amb..?

EMILI LLÀCER
Recordes quan l'anterior alcalde va voler desallotjar Ca la Roja?

JOANA PONS

Sí, clar que ho recorde. Va ser gràcies al teu reportatge que... (*comprent*) No! (*Dubta*) Però t'ha denunciat?

EMILI LLÀCER: Formalment?

JOANA PONS: T'ha denunciat o no?

EMILI LLÀCER: No m'ho han confirmat les meues fonts.

JOANA PONS: Aleshores potser ha estat un malentés.

EMILI LLÀCER: Un malentés?!

PRESENTADOR: Tenim connexió amb Àngels Jiménez, portaveu del principal partit de l'oposició. Conte'ns: Sabíem que la Sra. Pons era una activista, que venia d'on venia, de la Plataforma contra l'Especulació, que no tenia intenció de ser implacable contra les actuacions dels okupes però amb esta nova proposta, què pretén?

ENTREVISTADA: Jo crec que està clar el que esta senyora pretén: enfortir els okupes, debilitar al propietari i posar en una situació difícil a la Policia Local.

L'inspector Honrubia apareix al llindar.

HÈCTOR HONRUBIA: Bona nit. Moleste?

JOANA PONS: No, clar que no, inspector. És només que no l'esperàvem.

HÈCTOR HONRUBIA: Ja ho imagine.

JOANA PONS: Inspector Honrubia, el meu company Emili Llàcer.

HÈCTOR HONRUBIA: Company.

EMILI LLÀCER: No estem casats.

HÈCTOR HONRUBIA: Disculpe. No volia... és defecte d'ofici.

JOANA PONS: Necessita alguna cosa, inspector? Puc ajudar-lo d'alguna manera?

HÈCTOR HONRUBIA: En veritat he vingut a vore si puc ajudar-los jo a vostés.

JOANA PONS: Porta una citació?

HÈCTOR HONRUBIA: No, res d'això. Vinc a títol personal. Vorà, tinc la meua opinió

sobre el camí que està prenent l'operació i... De tota manera, això no ve al cas. És una altra cosa la que em preocupa. No puc explicar com però darrerament vinc escoltant massa sovint el nom de vosté, senyor Llàcer.

EMILI LLÀCER: Per desgràcia he de dir-li que no em sorprén.

HÈCTOR HONRUBIA: Sóc un estrany a la ciutat i em costa formar-me una opinió sobre les persones. Estic rodejat de gent amb interessos diversos que ja tenen molt establerta la seua opinió... no sé si m'explique.

JOANA PONS: No s'ofenga, inspector, però què te a vore la recerca policial amb l'opinió?

HÈCTOR HONRUBIA: I què sabem a la fi els uns dels altres, senyora Pons? Qui som en una ciutat estranya on ningú ens ha vist nèixer? (*Pausa*) Vosté Sr. Llàcer...

EMILI LLÀCER: Emili, per favor. Pot tutejar-me.

HÈCTOR HONRUBIA: Com vulga. Vosté, Emili, va fundar una associació de periodistes, no és cert?

EMILI LLÀCER: Sí, amb uns amics de la facultat. APLEC: Associació de Periodistes per la Llibertat d'Expressió Ciutadana. Al principi érem pocs: Lara Penedés, Martí Vidal, Xaro Pastor...

HÈCTOR HONRUBIA: A Xaro Pastor l'han convocada a una vista amb la jutgessa Noguera.

JOANA PONS: Com diu?

EMILI LLÀCER: L'han imputada?

HÈCTOR HONRUBIA: Espere que no, però la criden a declarar...

EMILI LLÀCER: No es possible que penseu que Xaro Pastor és una criminal. S'ha exposat publicant casos de corrupció, ha dimitit d'un càrrec que li solucionava la vida, s'ha posicionat al costat dels desfavorits...

HÈCTOR HONRUBIA: Em consta que és una dona íntegra.

EMILI LLÀCER: Aleshores?

HÈCTOR HONRUBIA: Són temps difícils, Emili. L'opinió ja no és una cosa entre veïns, ja no són escoltets d'un grapat de persones. Gràcies a açò (*mostra el mòbil*) vivim al pati de veïns més gran de la història. I tots volen opinar, tots volen dir la més grossa. Cada volta més alt i amb més ràbia, perquè com més ràbia més atenció. Està d'acord?

EMILI LLÀCER: Ni Xaro Pastor, ni jo, ni cap periodista de l'APLEC, fem rumorologia, senyor inspector. Nosaltres fem periodisme. I el fem amb tot el rigor que

ens permet la informació que tenim a l'abast. Si no podem contrastar una notícia no la publiquem.

HÈCTOR HONRUBIA: Precisament sobre això volia preguntar-li, si em permet. En el seu documental sobre Ca la Roja...

EMILI LLÀCER: L'ha vist? Li va agradar?

JOANA PONS: Això va ser fa molt de temps i Emili escriu de molts temes, no només sobre el conflicte de l'habitatge.

HÈCTOR HONRUBIA: L'habitatge no té res a vore amb les persones que hi ha a la presó, senyora Pons. (*A Emili*) Al seu periòdic m'han dit que vosté es nega a cobrir els actes festius institucionals.

EMILI LLÀCER: No tinc simpatia per segons quines celebracions.

HÈCTOR HONRUBIA: Puc preguntar per què?

EMILI LLÀCER: Fa massa temps que no ens preguntem què collons estem celebrant.

HÈCTOR HONRUBIA: Es definiria vosté com anti-sistema.

EMILI LLÀCER: Depén. De quin sistema estem parlant?

JOANA PONS: Emili es refereix a...

EMILI LLÀCER: Del sistema que alimenta no als millors sinó als millor relacionats? Del que malbarata recursos públics en fastos inútils? Del que pràcticament regala el parc immobiliari sencer d'una ciutat a uns pocs privilegiats estrangers, mentre els que han viscut ací per generacions són desterrats? Aleshores sí, sóc anti-sistema.

JOANA PONS: Emili!

HÈCTOR HONRUBIA: Senyora Pons,... o prefereix que li diga Joana?

JOANA PONS: Em té igual.

HÈCTOR HONRUBIA: Joana, doncs. Abans d'entrar com a Assessora Personal de la Consellera d'Habitatge, vosté va fer unes declaracions polèmiques que...

JOANA PONS: No m'ho puc creure...

HÈCTOR HONRUBIA: Vosté va dir que no creia en una llei que persegueix sense descans els qui no estan disposats a pagar per l'habitatge.

JOANA PONS: Era el meu compte personal i no vaig dir cap mentida. Tots tenim una opinió i la meua està ben fonamentada.

HÈCTOR HONRUBIA: Però vosté està condemnant la propietat privada.

JOANA PONS: No traga de context les meues paraules. Era una família treballadora sense recursos i amb criatures expulsada en mig de l'hivern...

HÈCTOR HONRUBIA: El pare de família era traficant de drogues.

JOANA PONS: Un traficant de...?! Mire inspector, per entendre un drama familiar d'eixes dimensions s'ha de tindre voluntat de saber i empatia. Això no cap als informes dels funcionaris. És tan fàcil com tocar a la porta de bona fe. I entendre.

HÈCTOR HONRUBIA: Està insinuant que els funcionaris de Benestar Social no fan la seua feina?

JOANA PONS: Estic insinuant que no poden! No donen coll a tota la feina que tenen. Si en un matí han de cursar entre dos persones 30 expedients com a mínim, diga'm quina capacitat tenen eixes pobres funcionàries per fer treball de camp?

HÈCTOR HONRUBIA: S'ha de confiar en el sistema, Joana. Si no, què seria de nosaltres?

JOANA PONS: En esta casa, inspector, paguem els nostres impostos i complim la llei fil per randa.

HÈCTOR HONRUBIA: Això espere, li ho dic de tot cor. No els moleste més.

EMILI LLÀCER: Inspector, vosté té un mal concepte de mi?

HÈCTOR HONRUBIA: Jo no sóc ningú, Emili. Sóc un humil inspector que fa el seu treball.

EMILI LLÀCER: Joana, li ho has de dir.

HÈCTOR HONRUBIA: De què parla?

EMILI LLÀCER: Li ho has de dir.

Pausa.

JOANA PONS: Jo... no tinc proves però sé a cosa certa que l'explosió de gas de Peris Guerola no va ser orquestrada per Ca la Roja.

HÈCTOR HONRUBIA: No?

JOANA PONS: El senyor Miralles mai va acceptar l'ajuda de la plataforma. Era la seua filla qui parlava amb ells i ho féia d'amagat a son pare perquè ell no sentia cap simpatia per ells. Els deia "desarrapats".

HÈCTOR HONRUBIA: Com ho sap això?

JOANA PONS: M'ho va dir Abel Guillem.

HÈCTOR HONRUBIA: Abel Guillem? Abel Guillem va dir que el moviment anti-especulació no tenia res a veure amb l'atemptat de Peris Guerola?

JOANA PONS: M'ho va dir el dia que vaig anar a la seua comissaria.

HÈCTOR HONRUBIA: Vosté no em va dir res d'això quan li vaig preguntar.

JOANA PONS: No vaig pensar que tinguera importància.

HÈCTOR HONRUBIA: Però jo mateix he llegit les declaracions d'alguns testimonis. Hi ha autoinculpacions!

JOANA PONS: La filla? Son pare ha mort. Vivien de la seua pensió. Està a l'atur, sense casa i amb un crio de dos anys. S'autoinculpa i, de sobte, rep un lloguer social?

HÈCTOR HONRUBIA: No li diré que no ho havia pensat. Voldria que li prenguera declaració?

JOANA PONS: És precis?

EMILI LLÀCER: Ara recules?

JOANA PONS: No dic això! Però sospite que el meu testimoni no servirà de res davant eixe tribunal.

HÈCTOR HONRUBIA: Senyora Pons... Joana, és que no creu en la justícia d'este país?

JOANA PONS: Suppose que hauré de creure.

HÈCTOR HONRUBIA: Com he d'interpretar això?

JOANA PONS: No ho sé, inspector. Jo ja no sé el que crec i el que no crec. Només li puc dir que si he de complir la llei vigent, vosté em trobarà sempre disposta.

HÈCTOR HONRUBIA: I vosté, Emili?

EMILI LLÀCER: Ho sent molt però jo no crec.

JOANA PONS: Emili!

HÈCTOR HONRUBIA: Com pot dir això?

EMILI LLÀCER: No puc creure, inspector, en una justícia que pose els recursos públics al servici d'interessos que no ho són, que persegueix ideològicament als bons ciutadans que l'únic pecat que han comés és el d'assenyalar els abusos contra persones vulnerables. Sóc un bon periodista i un bon ciutadà, estic ben segur d'això. I si hi ha una justícia que pot determinar, malgrat tots els indicis, que jo conspire contra l'ordre públic blanquejant el terrorisme, aleshores he de dir-li, senyor inspector, que no crec en la justícia.

HÈCTOR HONRUBIA: Atemptaria vosté contra la convivència d'esta ciutat?

EMILI LLÀCER: Per què no li pregunta això a Abel Guillem?

JOANA PONS: Emili mai ha infringit la llei!

HÈCTOR HONRUBIA: Vull entendre que parlen d'esta forma per la confiança que han dipositat en mi i que no tenen intenció d'anar per ahí posant en dubte la legitimitat dels tribunals d'este país.

Joana rep una trucada i l'agafa. En els intervals en que parla la Consellera, sona un cant de batre.

EL POBLE

Una xica m'ho ha dit,
una xica m'ho ha dit,
que li pose la mà al ventre,
quan vinga la mitja nit,
quan vinga la mitja nit,
i estiga de bon temple.

L'assot i la ferradura,
la ferradura i l'assot
fan la palla més menuda
i porten el rossí al trot.

Jo no cante per la veu
ni tampoc per la seguida
Cante per un amic meu
que per mi donaria la veu.
Jo no cante per la veu.

JOANA PONS: Consellera! Tan tard?... Com?... Xavier Simó? Sí, és l'ajudant d'Emili però, què tenen contra ell? ... Ho saps de bona mà?... La Conselleria de Justícia... És oficial?... Més? Com que sega? Per què vols que sega?... Sí, ja estic asseguda, hòstia, què collons passa?... (*Joana mira a Emili*) Estàs segura? Pilar, n'estàs segura?... (*Penja*) Amb quines proves? Amb quines proves?

EMILI LLÀCER: Què ha passat?

JOANA PONS: Han escorcollat la teua oficina i han trobat un USB, amb forma de nina.

HÈCTOR HONRUBIA: I què hi havia a l'USB?

EMILI LLÀCER: Jo... no sé... I Xavi?

JOANA PONS: Està en comissaria. Ara venen ací.

Joana i l'inspector miren a Emili sense saber què dir.